မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၃၂၀၃၅၃၀၈၀၈
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၂၆၂၀၅၀၈
ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
(၂၀၀၈ခု၊ ဩဂုတ်လ)
အုပ်ရေ - (၅၀၀၀)
ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်း - ဦးသက်ထွန်းသန်းဌေး
ပုံနှိပ်သူ - မြနဒီ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
ရဲအောင်စာပေ၊
ရန်ကုန်မြို့။
တန်ဖိုး - ကျပ်

"r@wa'juf wm t&Sifnob &

မငိုကြသော မိသားစု

ဖြန့်ချီရေး။ ။နှင်း-စာပေရတနာ
(၁၅၄)၊ မြေညီထပ်(ဘယ်)၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊
မြေနီကုန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၀၉ ၅၀၄ ၅၃၂၂

မငိုကြသောမိသားစု

ကွဲကွာခြင်း၊ သို့မဟုတ် ခွဲခွာခြင်းဆိုသည်မှာ ထုတ်ပယ်ပစ်၍ မရစကောင်းသော လူ့ဘဝ၏ သင်္ကေတတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ မည်သူမဆို ထိုသဘောတရားနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်ကြသော်လည်း အလိုဆန္ဒမပြည့်ဝနိုင်ကြပါ။

မည်သို့ပင် ကြိုးပမ်းလို့လပြု တားဆီးကြစေကာမူ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကွေကွင်းရခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

"ချစ်မြတ်နိုးသောသူ၊ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အရာဝတ္ထုတို့နှင့် မကွဲမကွာနေရပါသည်။ စိတ်တိုင်းကျ ဘဝတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ပါသည်"

ဟု ကျေနပ်နေစေဦးတော့ ဘဝနိဂုံးတွင် မရဏတရားသည် မိမိနှင့် အရာခပ်သိမ်းကို စည်းခြားထားလိုက်သည်သာဖြစ်၏။

မကွဲချင်သော်လည်း ခွဲကြရသည်သာဖြစ်၏။ အခြားကို မဆိုထားနှင့်၊ မိမိ၏ကိုယ်နှင့်အသက်ကိုပင် တစ်ခြားစီဖြစ်အောင် ခွဲခြားထားလိုက်သည်ကား ကွေကွင်းခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သေဆုံးသူနှင့် ကျန်ရစ်သူတို့တွင် သေဆုံးသွားသူမှာ ဟိုတစ်ဘက်ဘဝတွင် မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို မသိရသော်လည်း ကျန်ရစ်သူတို့မှာ ငိုကြွေး၍မဆုံးနိုင်ကြ၊ လွမ်းဆွတ်၍ မဆုံးနိုင်ကြ၊ တသသဖြင့် ပူဆွေးသောက ဖြစ်ကြရသည်။ ပိုချစ်မိလေ၊ သောက၏ဒဏ်ကို ပိုခံရလေသာဖြစ်၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် သောက၏သဘောကိုလည်း သိတော်မူ၏။ သောကကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အကြောင်းတရားတို့ကိုလည်း သိတော်မူ၏။ သောကချုပ်ငြိမ်းရာကိုလည်း သိတော်မူ၏။ သောကကင်းရှင်း ချမ်းသာခြင်းတို့ကိုလည်း အပြည့်အဝ ခံစားနေသူဖြစ်တော်မူ၏။

တလောကလုံးတွင် အချစ်ဆုံးဖြစ်သော တစ်ဦးတည်းသောသား သေဆုံး၍ သောကဖြစ်နေရှာသော သာဝတ္ထိပြည်ရှိ သူဌေးကြီးတစ်ဦးကို သောကပယ်ရှင်း စိုးရိမ်ခြင်းများကင်းအောင် နှလုံးသွင်းနေနည်းကို သက်သေသာဓကပြ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဗာရာဏသီတွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ကြသော ပုဏ္ဏားမျိုးနွယ်မိသားစုတစ်စုရှိ၏။ အိမ်ထောင်ဦးစီးပုဏ္ဏားကြီးနှင့် ဇနီးမောင်နှံသည် လည်းကောင်း၊ သားဖြစ်သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ သည်လည်းကောင်း၊ သမီးထွေးလေးနှင့် အိမ်ဖော်မလေး တို့သည်လည်းကောင်း၊ နိုင်ရာနိုင်ရာ အိမ်ထောင့်

တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချင်ခင်ကြင်နာစွာ နေထိုင်ကြသည်။

အိမ်ထောင်ရေး သာယာအဆင်ပြေသောကြောင့် ပျော်ရွှင်နေထိုင်ကြသော်လည်း ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးသည် လောက၏သဘောကို တွေးတောဆင်ခြင်ထား၏။
"သုခရှိလျှင် ဒုက္ခရှိတတ်၏"
"ပျော်စရာ ရှိလျှင် ဝမ်းနည်းစရာ ရှိတတ်၏"

ဟု နားလည် သဘောပေါက်ထားသည်ဖြစ်၍ သတိလက်လွတ်မနေ၊ တစ်အိမ်သားလုံးကို ကုသိုလ်တရားများ အားထုတ်စေ၏။ အရေးကြုံက သက်လုံကောင်းစေရန် စတုရာရက္ခ-ကိုယ်စောင့်တရားများကို မပြတ်ပွားများထားစေ၏။

အပျော်ဖုံးသဖြင့် မေ့ပျောက်နေတတ်ကြသည့် ကိုယ့်စောင့်တရားများကို မေ့မနေရန် သတိပေး၏။ အသက်ရှင်နေထိုင်ရခြင်း၏ အဆုံးသတ်ချိန်မှာ သေမင်းခေါ်ချိန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သတိရရှိစေ၏။

ဤအတိုင်း မသေမပျောက်နေကြရမည် မဟုတ်၊ အချိန်မရွေးသေနိုင်ကြသည်ကိုလည်း အမှတ်ထင်ထင် ရှိစေ၏။

"ငါ၏ အသက်သည် မမြဲပါတကား။
ငါ၏ သေခြင်းသည်သာ မြဲပါတကား။
ငါသည် မချွတ်ဧကန် သေရမှာပါတကား။
ငါ၏ အသက်ရှင်ခြင်းသည် သေခြင်းသာလျှင်
အဆုံးရှိချေ၏တကား။
သေခြင်းသည်သာ မြဲပါတကား။"

ဟု နေ့စဉ်ပွားနေကြရန် တိုက်တွန်းတတ်သောကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံးမှာ မရဏာဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အစဉ်နှလုံးသွင်းလျက်သာ ရှိနေကြတော့၏။

ရာသီစက်ဝန်းများ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်လည်လျှက် ရက်၊ လ၊ နှစ်များပြောင်းလဲသွားသော်လည်း ထိုမိသားစုတို့၏ နှလုံးသားတွင်းမှ တရားများကား ပြောင်းလဲ၍မသွား၊ လျော့မသွားကြပါ။ စဉ်ဆက်မပြတ် အာရုံပြုနှလုံးသွင်းနေကြသောကြောင့် ပို၍ပို၍သာလျှင်

သဘောပေါက် နားလည်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ပုဏ္ဏားကြီးတို့ သားအဖနှစ်ယောက် လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရန် ခါတိုင်းသို့ပင် အိမ်မှထွက်လာကြ၏။ နေ့တိုင်းလိုလို နံနက်စောစော လယ်တောထဲသို့လာ၊ ညနေမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်နေကြမို့ "ယနေ့ တစ်ယောက်တည်းသာ ပြန်လာရတော့မည်"ဟု ပုဏ္ဏားကြီးလည်း အနည်းငယ်မှ တင်ကြိုမတွေးမိ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုတင်မတွေးထားသော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာတတ်သော လောက၏သဘောကို ဆန်းသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်ပါ။

ရှေ့ဆက်ရမည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးများ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုရင်း ခပ်သုတ်သုတ်နှင်ခဲ့သဖြင့် နေထွက်စတွင် လယ်တောသို့ ရောက်လာကြပေပြီ။

"သားရေ ဒီနေ့ နေသာမယ်ထင်တယ်ဟေ့၊ နေမပူခင် ခရီးတွင်အောင် အဖေက လယ်ထွန်မယ်။

သားက အမှိုက်သရိုက်တွေ ဆူးငုတ်တွေစုံပုံပြီး မီးရှို့ရှင်းလင်းပေတော့ "

" ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ "

ပြောဆိုကြပြီးသည်နှင့် အချိန်မဆွဲဘဲ ပုဏ္ဏားကြီးက ကြိုးစားပမ်းစား လယ်စထွန်၏။ သားငယ်က အမှိုက်များ စုပုံကာ လယ်ကန်သင်းဘေးတွင် မီးရှို့၏။ သားအဖနှစ်ဦး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အာရုံရောက်နေကြသဖြင့် အချိန်ကုန်၍ ကုန်မှန်းပင် မသိလိုက်ကြ။ နေပင်အတော်မြင့်လာလေပြီ။

မီးရှို့နေသော သားငယ်မှာ မကြာမီအချိန်တွင် ကြမ္မာဆိုးကြီး ဝင်လာတော့မည်ကို အနည်းငယ်မျှ သိဟန်မတူ။ ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းတကြော်ကြော် သီဆိုလျက် အမှိုက်များစုလိုက် မီးရှို့လိုက်ဖြင့် မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေ၏။ မီးပုံကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ မီးလျှံများ တောက်လာလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်လာလိုက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးအောင် ရှိနေပါသည်။

လေသင့်ရာပါသွားသော မီးခိုးများသည် အနီးရှိတောင်ပို့ တစ်ခုအတွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသဖြင့် တောင်ပို့အတွင်းရှိ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေဆိုးကို ရန်စသကဲ့သို့ ဖြစ်လာတော့၏။

မီးခိုးမွန်သဖြင့် ဒေါသဖြစ်လာသော မြွေဆိုးသည် အပြင်ထွက်လာပြီး ရန်သူကို ရှာဖွေရာ မီးရှို့နေသော သားငယ်ကိုတွေ့ရလျှင် နောက်မှနေ၍ အစွယ်နစ်အောင် အားကုန်ပေါက်လိုက်ရာ တစ်ချက်သာ အော်ဟစ်ညည်းညူနိုင်ပြီး လဲကျသွားလေတော့၏။ အော်သံကြား၍ ပုဏ္ဏားကြီး အမြန်ပြေးလာတာ ပွေ့ထူလိုက်ချိန်တွင် သားငယ်မှာ အသက်မရှိတော့ချေ။

အပြောင်းအလဲကား မြန်လှပေစွ။ လွန်ခဲ့သော စက္ကန့်ပိုင်းလေးကပင် အသက်ရှိနေသောသားသည် ယခု သေသောသားဖြစ်သွားလေပြီ။ မနက်ကပင် အတူအိမ်မှ ထွက်လာသေးသည်။ အခုလေးပင် သီချင်းတကြော်ကြော် အော်သံကြားရသေးသည်။ အခုတော့ သားချစ် သေလေပြီ။ အားကိုးအားထားပြုရသောသား၊ အချစ်ဆုံး

သားကား မျက်စိအောက်တွင်ပင် အသက်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက် သွေးပျက်စရာ ဖြစ်သော်လည်း ပုဏ္ဏားကြီးကား ဣန္ဒြေမပျက်၊ ကာလရှည်ကြာစွာ သူနှလုံးသွင်း ထားသောတရားက သူ့ကို သောကမဖြစ်အောင် ကယ်တင်လိုက်လေသည်။ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘဲ-

"ပျက်စီးတတ်တဲ့သဘောမို့ ပျက်စီးသွားရတာပဲ၊ သေရမယ့်သဘောမို့ သေသွားရတာပဲ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သင်္ခါရတရား မှန်သမျှဟာ ပျက်စီးခြင်းမှာ နိဂုံးချုပ်ကြရတာပါပဲ"

ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောကာ သံဝေဂတရား ပွားများ၍သာ နေလိုက်၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် အရှုံးအမြတ်ကို ကောင်းစွာ တွက်ချက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သားသေသောကြောင့် ဆုံးရှုံးရခြင်းအပြင် ထပ်မံအရှုံးမခံပါ။ အလုပ်အကိုင်

ပျက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ခါရှုံးအဖြစ်မခံပါ။ မိမိလုပ်ဆဲဖြစ်သော လယ်ယာထွန်ယက်ခြင်းကို အရှိန်မပြတ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာ၊ အတုယူစရာကောင်းလှပါ၏။ လောကတွင် ဤလိုလူမျိုး အနည်းငယ်သာရှိပေလိမ့်မည်။

လယ်ထွန်နေရာမှ လယ်နီးချင်း လူတစ်ယောက် ရွာသို့ ထမင်းစားပြန်သည်ကို တွေ့ရလျှင် အနီးအနားသို့ ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုသူ၏ အကူအညီဖြင့် သားအလောင်းကိုလည်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ရွှေ့ပြီး ပုဆိုးဖြင့်ဖုံးလွှမ်းထား လိုက်၏။

"သူငယ်ချင်း၊ ရွာထဲပြန်မယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ တို့အိမ်ဖက်ကို လှည့်ဝင်သွားပါဦး၊ ဒီနေ့ထမင်းပို့ရင် နှစ်ယောက်စာမပို့နဲ့ တော့၊ တစ်ယောက်စာပဲပို့ပါ။ နောက်ပြီး ခါတိုင်း ထမင်းလာပို့သလို

"တစ်ယောက်တည်း မလာဘဲနဲ့ ဒီနေ့တစ်အိမ်သားလုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး လိုက်လာကြပါ။ ပန်းနံ့သာတွေလည်း ရသလောက်ရှာခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပါကွာ"

"ပြောလိုက်ပါ့မယ် သူငယ်ချင်း"

ပုဏ္ဏားကြီးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း လယ်နီးချင်း မိတ်ဆွေက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးသည်လည်း ပညာမနည်းသူဖြစ်၍ တစ်ယောက်စာ ထမင်းကိုသာ ပို့ခိုင်းလျှင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ဖြင့် သေရှာလေပြီဟု ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းနှင့် သားဖြစ်သူတို့တွင် မည်သူသေဆုံးသနည်းဟု အတိအကျ သိရန်မေးမြန်းပါသည်။

"နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီစကားကို ဘယ်သူက အပြောခိုင်းတာပါလဲ၊ အဖေလား၊ သားလားလို့ ပြောပါဦး"

"နှမရဲ့ခင်ပွန်းက ပြောခိုင်းတာပါ"

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟု မသိရသော်လည်း သားချစ်သေရှာပြီဖြစ်ကြောင်း ပုဏ္ဏားမကြီး သိသွားလေပြီ။ သို့ပါလျက် အော်ဟစ်ငိုယိုခြင်းမပြု၊ တက်ချက်မေ့မြော၍လည်း မသွားဘဲ သတိတရားကို လက်ကိုင်ထားကာ သေခြင်းကို ဆင်ခြင်၏။

ပြီးလျှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အမှာစကားကို တစ်အိမ်သားလုံးအား ပြောကြား၏။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို အသီးသီး ဝတ်ဆင်စေပြီး ပန်းနံ့သာများကိုလည်း ရှာဖွေစေ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးမှာသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်စာ ထမင်းကိုသာယူ၍ လယ်တောသို့ အလျှင်အမြန် လိုက်သွားကြလေတော့၏။ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းနားတွင် တစ်ယောက်မှ ငိုကြွေးပူဆွေးခြင်း မပြုကြဘဲ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မရဏဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေကြတော့၏။

တရားဓမ္မ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို မြင်ရလေပြီတကား။ ပူဆွေးမှုများ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည် မသိ၊ ငြိမ်းအေးလျက်သာ ရှိကြ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သေခြင်း

တရားကို ဆင်ခြင်ထား၍ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရချိန်၌ ဘာမှ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။ တအံ့တသြလည်း မဖြစ်ကြတော့။ တရားရှိသူနှင့် တရားမရှိသူ ဘယ်မှာတူနိုင်ပါအံ့နည်း။ တရားရှိသူတို့ကား တရားနှလုံးသွင်းလျက်ပင် ထင်းခြောက်မြက်ခြောက်များ စုဆောင်းကာ သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို မီးရှို့သင်္ဂြိုလ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

စွန့်ပစ်ရတော့မည့်အတူတူ အိမ်ကိုပင် မယူတော့ဘဲ လယ်တော၌ပင် ကိစ္စပြီးစေရန် စီမံနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ခရီးသွား အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုနေရာသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး မေးမြန်း၏။

"မင်းတို့တတွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်နေတာပါ"

"မသိပါဘူးကွာ၊ ငါက သားကောင် တစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်ပြီးတော့ စားမလို့ မီးကင်နေတယ်

ထင်လို့ပါ"

"မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက သူများအသက်လည်း မသတ်ပါဘူး၊ သူများဥစ္စာလည်း မခိုးပါဘူး၊ လိမ်ညာပြီးလည်း မပြောကြပါဘူး၊ တကယ်ပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေတာပါ"

"ဒါဆိုရင် ဒီလူဟာ မင်းတို့ရဲ့ရန်သူပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်"

အဘိုးအိုက သူတို့အားလုံး ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း မရှိကြဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မီးရှို့နေကြသည်ကို ထောက်၍ မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသူသည် သူတို့မိသားစုထဲမှ ဖြစ်ဟန်မတူ။ သူတို့မိသားစုထဲမှ သူတို့ချစ်သောသူဖြစ်လျှင် ဤမျှ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအို၏အမေးကို ပုဏ္ဏားကြီးက -

"ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး အဘိုး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာ သားရတနာကို မီးသင်္ဂြိုဟ်နေကြတာပါ"

ဟု ပြန်ဖြေ၏။ အဘိုးအိုက. . . .

"ဒါဆိုရင် အင်မတန်ဆိုး အင်မတန် မိုက်တဲ့ သားပဲဖြစ်ရမယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်နဲ့ ထပ်တူချစ်ရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလိမ္မာလေးပါ"

"ချစ်တဲ့သားတစ်ယောက်လုံး သေတာတောင် မင်းတို့မငိုကြဘူးဆိုတော့ အတော်ကိုထူးဆန်းတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မငိုကြတာလဲ၊ ပြောကြပါဦး"

ခရီးသွားအဘိုးအိုကား အထူးအဆန်းနှင့် ကြုံတွေ့ရလေပြီ။ ဤအဖြစ်မျိုးကို သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ သားသေ၍ အပြင်းအထန် ပူဆွေးသောကဖြစ်သော မိဘများ၊ ရူးသွပ်မတတ်

သောကဖြစ်ကြသော မိဘများကိုသာ သူမြင်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ အချစ်ဆုံးသား သေသော်လည်း မငိုကြသော မိသားစုကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယခုမှသာ မြင်ဖူးတော့၏။ မည်သို့သော မိသားစုပေနည်းဟု သိလိုသဖြင့် တစ်ဦးစီကို အသေအချာ မေးမြန်းလေတော့၏။

"ငါ့တူကြီးရယ် မင်းတို့အဖြစ်အပျက်က ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အချစ်ဆုံးသားတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာတောင် ဘာဖြစ်လို့ မငိုကြတာလဲ၊ အဘိုးကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

"အဘိုး၊ ကျွန်တော် ဥပမာနဲ့ပဲပြောပါရစေ၊ မြွေများဟာ အရေခွံလဲတဲ့အချိန်မှာ အရေခွံဟောင်းကို စွန့်ပစ်သွားကြတာ အဘိုးတွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်သားဟာလည်း အရေခွံဟောင်းနဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းကို စွန့်ပစ်သွားပါပြီ။"

ဤဘဝ ဤခန္ဓာသည် ထားရစ်ခဲ့ရမည်သာဖြစ်၏။ နောင်ဘဝသို့ မည်သူမျှ သယ်ဆောင် မသွားနိုင်ကြ။

ဘဝသစ်သို့ ရောက်ချိန်တွင်လည်း ခန္ဓာသစ်ကို ရရှိနေပြီဖြစ်၍ ခန္ဓာဟောင်းကို မလိုချင်ကြတော့သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ သေသူကိုယ်တိုင်က အလိုမရှိတော့သော ရုပ်အလောင်းကြီးကို ကျန်ရစ်သူများက တမ်းတငိုကြွေးကြသည်မှာ သဘာဝမကျလှပါ။

မည်မျှပင် ပွေ့ဖက်ငိုယိုစေကာမူ ပုပ်ပွလာသောအချိန်တွင် အနားသို့ပင် မကပ်ချင်ကြတော့ပါ။ သေသူ၏ အလောင်းကြီးကို ကြည့်ရှုငိုယိုနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိတော့ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်သောကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီး မငိုခြင်းဖြစ်၏။

"အဘိုးရယ်၊ အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဒီအလောင်းကောင်ကြီးမှာ ဘာခံစားချက်များ ရှိတော့လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဝိုင်းအုံပြီး ဘယ်လောက်ပဲငိုနေနေ သူဘာမှ သိတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

မှန်ပါသည်၊ သေသူ၏ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်အလောင်းဆိုသည်မှာ ဥတုဇရုပ်ကလပ်သာဖြစ်၏။

စိတ္တဇရုပ် ကမ္မဇရုပ်များ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အလောင်းကောင်ကြီးတွင် မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မရှိတော့။ ပူမှန်း၊ အေးမှန်းလည်း မသိတော့။ ထင်းတုံးသစ်တုံး သဖွယ်သာဖြစ်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများက မည်မျှပင် အနားကပ်၍ ငိုနေစေကာမူ သိနိုင် ကြားနိုင်တော့သည် မဟုတ်ပါ။

"ငါ့အတွက် ပူဆွေးနေကြပါလား၊ ဝမ်းနည်းနေကြပါလား"

ဟု ခံစားချက်လည်း မရှိတော့ပါ။ ငိုနေသော်လည်း သေသူကပြန်ရှင်လာမည် မဟုတ်။ မည်သို့သောအကျိုးမျှ ဖြစ်ထွန်းလာဖွယ်မရှိသည်ကို သိနားလည်သောကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီး ဝမ်းနည်းမှု မရှိခြင်းဖြစ်၏။

"အဘိုး ကျွန်တော့်သားဟာ ဂတိငါးပါးမှာ တစ်ပါးပါးကို ကျိန်းသေဧကန် ရောက်သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မငိုတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သားဟာ

သူသွားရမယ့် လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်လှမ်းသွားပြီ အဘိုး"

လူသားများအပါအဝင် သက်ရှိသတ္တဝါ မှန်သမျှတို့သည် ဘဝငါးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုး၌ ရောက်နေကြသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ငရဲဘဝတို့တွင် တစ်ခုခု၌ ကျင်လည်ကျက်စား နေကြရ၏။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် သူ၏သား သေပြီးနောက် ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ အားလျော်စွာ ဘဝတစ်ခုခုသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏။ သူ့လမ်းသူသွားသည့် သားကို မသွားပါနှင့်ဟု တားဆီး၍ မရနိုင်သည်ကိုလည်း နားလည်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထိုလမ်းသို့ မလွဲမသွေ လိုက်သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းသိ၏။ ရှေ့မှ သွားသူနှင့် နောက်မှလိုက်သူဟုသာ ကွာခြားသည်ကို အသေအချာသိသောကြောင့် မိမိသောကကို သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

အဘိုးအိုသည် ပုဏ္ဏားကြီး၏ အကျိုးအကြောင်းဆီလျော်သော ရှင်းပြချက်ကို ကျေနပ်စွာလက်ခံပြီးနောက် သား သေသွားသော်လည်း မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မကျ၊ သောကဖြစ်ပုံမရသော ပုဏ္ဏားမကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ မေးပြန်တော့သည်။

"ငါတူမကြီး၊ အဖေဖြစ်သူက ယောကျ်ားရင့်မာကြီးမို့ မငိုတာ ထားလိုက်ပါတော့၊ တူမကြီးက မိန်းမသားတန်မဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မငိုရတာလဲ၊ ငါ့တူမကြီးရဲ့ သားအရင်းမဟုတ်လို့လား"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အဘိုးရယ်၊ ဒီသားဟာ ကျွန်မရဲ့သား အရင်းရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထုတ်ခဲ့ရတဲ့ သားလေးပါ။ အမိနို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရတဲ့ သားလေးပါ"

"အေး၊ ဒါနဲ့များတောင် မငိုတာအံ့ဩလှတယ်ကွယ် မိခင်တို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် နူးညံ့တယ်မဟုတ်

လား၊ ခံစားချက်ပြင်းထန်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် သောကမဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားလို့ကို မရဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

မိခင်ဆိုသည်မှာ ဖခင်နှင့်စာလျှင် သားသမီးများနှင့် အထိအတွေ့များသူဖြစ်၏။ သားသမီးတို့အပေါ်တွင် ပိုမို၍ သံယောဇဉ်ကြီးမားကြသူများလည်းဖြစ်၏။ သားတစ်ယောက်လုံး သေသည်ကို မဆိုထားနှင့် အနည်းငယ်မျှ ထိခိုက်မိလျှင်ပင် မိခင်တို့မှာ ပူပင်ကြောင့်ကြ၍ မဆုံးဖြတ်တတ်ကြပေသည်။ သို့ပါလျက် မိမိရှေ့မှောက်တွင် သားတစ်ယောက်လုံးသေသည်ကိုပင် မငိုကြွေးသော ပုဏ္ဏားမကြီးကို မြင်ရသော အဘိုးအိုမှာ မည်သို့နားလည်ရမည် မသိသောကြောင့် မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"အဘိုးရယ်၊ ဒီသားလေး ကျွန်မတို့ထံ လာတုန်းကလည်း ခွင့်မတောင်းဘဲ လာခဲ့တာပါ။ ပြန်သွားတော့လည်း ခွင့်မတောင်းဘဲ ပြန်သွား တာပါ။ သူ့သဘောနဲ့သူ ပြန်သွားတဲ့သားကို တမ်းတ

ငိုကြွေးနေလို့ ကျွန်မမှာ ဘာအကျိုးထူး ရှိမလဲဆိုတာ အဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့"

ဘဝဟောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ ရောက်လာကြသောသူတို့သည် မိမိတို့၏ကံကြောင့်သာ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့အတူ ဤဘဝမှ နောင်ဘဝသို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ကြရသည်မှာလည်း မိမိတို့ ကံအလျောက်သာ သွားရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘတို့ထံ သားသမီးအဖြစ် ဧည့်သည် ပမာခေတ္တခဏသာ လာရောက်လည်ပတ်ပြီး အချိန်တန်က ပြန်သွားတတ်သည့်သဘောကို ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ကောင်းစွာနားလည်၏။

မိမိ၏သားသာမက မိမိကိုယ်တိုင် သည်လည်း ဤလူ့ပြည်သို့ အခိုက်အတန့် ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ထား၏။ ဧည့်သည်ချင်းအတူတူ အရင်ပြန်သွားသူကို သတိတရနှင့် တမ်းတငိုကြွေး နေခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးမရနိုင်ကြောင်း အဘိုးအိုအား ရှင်းပြလေသည်။

"မြေးမလေး၊ မင်းကရော သေတဲ့သူနဲ့ ဘယ်လို တော်စပ်ပါသလဲ"

"အဘိုး၊ သေသွားတဲ့သူဟာ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကိုပါ"

"ငါ့မြေးရဲ့အစ်ကို သေတာတောင် မငိုတဲ့ အကြောင်း အဘိုးကို ပြောပြပါလား"

ညီမငယ်တို့သည် အစ်ကိုကြီးတို့အား ချစ်ကြောက်ရိုသေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သံယောဇဉ် ကြီးမားကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ အပြေးအလွှား ရေတွက်ကြည့်ပါမှ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော မောင်နှမတို့တွင် အစ်ကိုကြီးသေသည်ကို ညီမငယ်မှ သောကဖြစ်ပုံမရ။ တစ်အူထုံဆင်း မောင်နှမဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးပုံမရသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် အဘိုးအိုက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"အဘိုး၊ ကျွန်မငိုလို့ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ပြန်ရှင်လာမှာမို့လို့လား၊ ပြန်ရှင်လာစတမ်းဆိုရင် ကျွန်မ မရပ်မနား

ငိုပါမယ်။ ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုအတွက် ပူဆွေး ငိုကြွေးနေရင် ပိန်ချုံးညှိုးနွမ်းရုံသာ ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်မငိုနေတာကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ မငိုတာပါ"

ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို လိုလိုလားလား လက်ခံရသူ လိုသူသည် အကျိုးမဲ့ကို တောင့်တနေသူသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် အကျိုးရှိ၊ အကျိုးမဲ့ကို ဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်သော သေသူ၏နှမ ငယ်သည် အကျိုးမဲ့ ငိုကြွေးခြင်းကို လက်မခံပေ။

ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေလည်း အဖြစ်မခံ။ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းက မိမိအတွက်နှင့် စိတ်ဆင်းရဲကြရ၍ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်သလို ဖြစ်မည့်အဖြစ်ကိုလည်း မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် သောကတရားများကို အားလုံးအတွက် ရင်ထဲမှာပင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည့်အကြောင်းကို အဘိုးအိုအား သိရှိစေ၏။

အသက်အရွယ်ငယ်သော်လည်း အသိပညာမငယ်သော မိန်းမပျိုလေး၏စကားကို အဘိုးအိုသည် သဘောကျ၍ မဆုံးပြီ။ တစ်ဖန် ထိုလုံမပျိုလေးထက် အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ကြီးဟန်ရှိ၍ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် မီးပုံကို စိုက်ကြည့်နေသော မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ကို သတိထားမိကာ မေးပြန်ပါ၏။

"ငါ့မြေး၊ မင်းကရော သေသူနှင့် ဘာတော်ပါသလဲ"

"အဘိုး၊ သေသူဟာ အခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ပါ။ အရှင်သခင် လင်ယောက်ျားပါ"

"ငါ့မြေး၊ ဒါဆို မင်းတော့ မုဆိုးမလေးဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ အားကိုး အားထားပြုစရာ လင်ယောက်ျား မရှိတော့တာတောင် မင်းမငိုဘူးလား၊ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်လို့ ငိုသင့်ရဲ့သားနဲ့ ငါ့မြေး မငိုတဲ့အကြောင်းကို အဘိုး သိပ်ကိုသိချင်ပါတယ်"

"ရထားတို့မည်သည် အလံတံခွန်ရှိမှ တင့်တယ်၏။ မိန်းမတို့မည်သည် လင်ယောက်ျား ရှိမှ တင့်တယ်၏။ မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစား

လင်ယောက်ျားမရှိသောမိန်းမမှာ လောကအလယ် မတင့်တယ်"

ဟု ရှေးလူကြီးများ ဆိုရိုးစကား ပြုထား ကြပါသည်။

"မုဆိုးမ"ဟူသော နာမည်ဆိုးကြီးဖြင့် အသက်ရှင်ရမည်ကို မိန်းမသားတို့ သေလောက်အောင် ကြောက်တတ်ကြပါ၏။ အကြောင်းရှာကာ အပြစ်ဆိုကြ ကဲ့ရဲ့လိုကြသော လောကလူသားတို့ အလယ်၌ မုဆိုးမဖြစ်ရလျှင် ရှင်လျက်သေသည်နှင့် မထူးသည်မို့ လွန်စွာအားငယ်ပြီး သောကအပူမီးကြီး တောက်လောင်ခံကြရ၏။ သို့စင်လျက် ဤမိန်းမငယ်ကား ကြွေ့ရွံ့မပျက်လှ၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ပုံမရ၍ အဘိုးအိုက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သေသူ၏ဇနီးသည်လည်း အသက်တမျှ ချစ်ကြင်နာရသော လင်ယောက်ျားကို မသေစေချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သားတစ်ရာမြေးတစ်ရာ ရသည်အထိ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းလိုသော ဆန္ဒရှိပါသည်။ အရွယ်ကောင်းစဉ် ချစ်လင်၏အသက်ကို

လုယူ သွားသော သေမင်းကိုလည်း မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သို့ပါသော်လည်း သေသူကို ဖက်ငိုနေ၍လည်း ပြန်ရှင်လာမည်မဟုတ်။ မိုက်မဲခြင်း၊ ရူးသွပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ခံယူချက်ရှိသော မိန်းမငယ်က ဤသို့ပြန်ဖြေ၏။

"အဘိုးရယ်၊ သေပြီးတဲ့ကျွန်မရဲ့ လင်ယောက်ျားကို တမ်းတငိုကြွေးတာဟာ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က လပြည့်ဝန်းကို ယူပေးပါလို့ ပူဆာနေတဲ့ ကလေးငယ်လိုပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျွန်မ အဲဒီလောက် အသိဉာဏ် မနည်းလို့ မငိုကြွေးတာပါ။ ကျွန်မ ယောက်ျားကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

ချစ်၍ ငိုသူများကိုသာ တွေ့မြင်နေကျဖြစ်သော အဘိုးအိုသည် ချစ်၍မငိုသူတို့၏ အဖြေစကားများကို ကြားရလျှင် ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်မိ၏။ အမှန်တကယ် ချစ်တတ်သူများနှင့် ကြုံတွေ့နေရပါပေါ့လားဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိ၏။

ထို့နောက် လူတကာတွေ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အလာင်းမီးရှို့ရာ မီးပုံကြီးအတွင်းသို့ ထင်ချောင်းများ ကောက်ယူထည့်နေသော အမျိုးသမီးငယ်ကလေး၏။ အနီးသို့သွားကာ မေးမြန်းပြန်ပါသည်။

"ကလေးမ၊ မင်းကရော သေသူနှင့် ဘာများတော်စပ်ပါသလဲ"

"အဘိုး၊ သေသူဟာ ကျွန်မရဲ့ အရှင်သခင်ပါ"

"ဒါဆိုရင်လည်း မင်းကို မမြဲမပြတ်နှိပ်စက်တတ်တဲ့ အရှင်သခင်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့တော့ သူ့ရဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့ဒဏ်က လွတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ မငိုတာနဲ့တူပါရဲ့"

အဘိုး၏အထင်နှင့်အမြင်တို့ကား တက်တက်စင်အောင် လွဲမှားနေ၏။ အိမ်ဖော်တို့ကို နှိပ်စက်လေ့ရှိအောင် အိမ်ရှင်တို့၏သဘာဝ၊ အိမ်ရှင်တို့ကို မုန်းတီးနေလေ့ရှိသော အိမ်ဖော်တို့၏သဘာဝကို ခန့်မှန်းတွေးဆ၍ ပြောလိုက်သော်လည်း အိမ်ဖော်မလေး၏

အဖြေက အဘိုးအိုအား ထပ်မံ၍ အံ့အားသင့်စေပြန်၏။

"မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ရှင်သခင်က ဒီလိုနှိပ်စက်တတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ အင်မတန်ပဲ ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ခန္တီမေတ္တာတရားတွေနဲ့လည်း ပြည့်စုံပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အိမ်ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဖူးပါ။ ကျွန်မအလွန်ချစ်ခင် အားကိုးရတဲ့ အရှင်သခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ"

"ဒီလိုဆိုလည်း မင်းဘာကြောင့် မငိုရတာလဲ"

"အဘိုးကို ကျွန်မ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောပြပါ့မယ်၊ ကျွန်မ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရင်း တစ်ခါတလေ ရေအိုးတွေ ကျကွဲဖူးပါတယ်။ အဲဒီအိုးခြမ်းကွဲ ကလေးတွေကို ပြန်ဆက်ပြီးတော့ အိုးကောင်းပြန်လုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။"

"ကျွန်မရဲ့အိမ်ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာလည်း ဘဝတွေ ကွာခြား ကွဲပြားသွားခဲ့ပါပြီ၊ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်စပ်

လို့လည်း မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာသိလို့ ကျွန်မ မငိုကြွေးတာပါ"

ခရီးသွားအဘိုးအိုကား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားလေပြီ။ အတုယူဖွယ်၊ အားကျဖွယ် ကောင်းလှသော ပုဏ္ဏားကြီးနှင့် မိသားစုဝင်များ၏ တရားဓမ္မလက်ကိုင်ရှိသောကြောင့် ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရချိန်တွင် မတုန်မလှုပ်သောကမဖြစ်ဘဲ ရင်ဆိုင်နိုင်သည်ကို အံ့ဩချီးမွမ်းလေ၏။

ဒါနသီလ ဘာဝနာတရားများကို မမေ့မလျော့ ဆထက်ထမ်းပိုး ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန် တိုက်တွန်း ပြောဆိုပြီးနောက် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သောကဟူသော သဘောတရားသည် အမှန်တရားကို မသိမမြင်ကြသောသူများ၏ ရင်တွင်းတို့သာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမှန်ကို သိ၍ သောကအဖြစ်မခံသော သူတို့နှင့်ကြုံဆုံလျှင်ကား အနားသို့ပင်မကပ်နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ရတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သားသေသော်လည်း မငိုကြွေး

ကြသော မိသားစုတစ်စု၏ အသီးသီး နှလုံးသွင်းကြပုံကို ထိုသို့ဟောပြလိုက်လျှင် သားသေ၍ ငိုနေသော သာဝတ္ထိ သူဌေးကြီး အငိုရပ်လေတော့၏။

ရင်တွင်း၌ စူးဝင်နေသော သောကဆူး၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ သည်လည်း ပျောက်ကင်းငြိမ်းအေး သွားလေတော့၏။

ဒေါက်တာအရှင်ပညာသိသရ
ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာ
ဟံသာဝတီဂေါက်ကွင်းအနီး၊
ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ပဲခူးမြို့။
၀၉ ၈၆၅ ၁၀၉၉၊ ၀၉ ၅၁၀ ၄၆၆၉

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားက၊ စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏။

------------------------------ သို့

အာမှတ်တရ ဓမ္မဒါန

oAÆeH r®eZ lehwd

t vSm;v jwwif w&m; t vSonf

t jrwf qkjdpf/

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညာသိသရ
ရေးသားထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

1/	w&m;EShey	'kud
2/	w&m;r&jciftaluml;&if	'kud
3/	ty,fwHy fwk m;lupl	y-lud
4/	vrf ñeT w&m;aqmifykf m;	y-lud
5/	riluaomrd m;pk	y-lud
6/	vlif;wB0 yd ó em	y-lud
7/	w&m;b , fvk if frv	y-lud
8/	How to Practise Meditation	y-lud
9/	vl ifqEáwjynf hap	y-lud
10/	bmomrbl v;	y-lud
11/	aoab;qif ciful vif wmjyif	y-lud
12/	w&m;cpf wbl	y-lud
13/	wpfaeYtkfom;&if	y-lud
14/	w&m;u ifbl rYu ifbl	y-lud
15/	b0ppfwrf	y-lud
16/	ay;ifpkwl,f SeAef if	y-lud
17/	ay;qyfr , ft alu;	y-lud
18/	earmw ó bk m;&Sd	y-lud
19/	w&m;bmaluml if uif fwmv	y-lud
20/	w&m;u ifYulumif fwlh csef	y-lud
21/	w&m;&Elif r&Elf	y-lud
22/	w&m;aumif fu acjif favmif foH	y-lud

ရရှိနိုင်သော နေရာများ

(၁) ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာ
ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဟံသာဝတီဂေါက်ကွင်းအနီး၊
ပဲခူးမြို့။၀၉ ၈၆၅ ၁၀၉၉၊ ၀၉ ၅၁၀ ၄၆၆၉

(၂) ကိုကျော်နိုင် (ရွှေအိုး-ချက်နို့ဆီ)
(၅၁၁)၊ ပြည်တော်သာ(၄)လမ်း၊ ရုံးကြီးရပ်ကွက်၊
ပဲခူးမြို့။ ၀၅၂ ၂၃၂၆၃

(၃) ကိုသိမ်းစိုး (သီဟရတနာ-စာပေ)
၁၀၀-ဒီ၊ အင်းလျားလမ်း၊ကမာရွတ်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ၀၁ ၅၀၂၆၇၃

(၄) နှင်း-စာပေရတနာ
(၁၅၄)၊ မြေညီထပ်(ဘယ်)၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊
မြေနီကုန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၀၉ ၅၀၄ ၅၃၂၂